

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО “З’єднання борців “За справедливість”

“Виконано при підтримці Фонду Ч. С. Мотта та „Єднання” в рамках програми „Загальні цілі””

ЛЮДСЬКІ ДОЛІ – ДЛЯ ПРАВООХОРОНЦІВ ПУСТИЙ ЗВУК (повертаючись до надрукованого)

I. КАТЕРИНА ХХІ СТОЛІТТЯ

Давайте знову повернемося до сумної долі нашої сучасниці, мешканки міста Нетішин Хмельницької області Панчук Антоніни Петрівни. І на сьогоднішній день її доля вимагає негайного втручання правоохоронних органів. В наших попередніх публікаціях ми розповідали про її довготривале „ходіння по муках”. Антоніна Петрівна, подібно до шевченківської Катерини, ходить поміж людей та по судових інстанціях, але не може знайти для себе ані підтримки, ані захисту. Понад три роки цю жінку на очах правоохоронців жорстоко переслідує колишній чоловік, який після розлучення у 2003 році, задумав прибрати до своїх рук їхню однокімнатну „малосімейку”, яку у свій час отримала Антоніна. Переслідує так, що не доведи Боже до такого: б’є, гвалтує, фізично та морально знищує цю жінку. Три роки Антоніна живе у суцільному страху, переховувалася від кривдника у матері в селі, але він і там її знайшов. Не захищена вона і зараз. Судові та інші правоохоронні органи впродовж трьох років не можуть “знайти” статтю, по якій можна було б засудити нелюда-чоловіка та повернути до нормального життя сучасну “Катерину” з її сином. Тієї біди, тих поневірянь, яких вона вже зазнала, виявляється недостатньо для сучасного “справедливого” правосуддя, щоб визнати її жертвою довготривалого переслідування та катування. Правоохоронці, хоч і бачать, як страждає жінка, вже три роки поспіль, вперто вказують на наявність недостатньої доказової бази.

Але дивно: всі необхідні докази відразу знайшлися, коли колишній “суджений” громадянин Панчук у 2004 році жорстоко побив славутського міліціонера, який перебував у с. Кривин Славутського району для захисту Антоніни, де вона переховувалася. Тут закрутилася машина правосуддя: всі підстави для “об’єктивного та справедливого” суду відразу знайшлися – і свідки заговорили, і тілесні пошкодження були визнані так як треба, і познаходилися усі статті Кримінального кодексу – обирай будь-яку: чи злісне хуліганство, чи опір владі. Чому б так не зробити раніше, в Нетішині, коли декілька разів поспіль була побита наша “Катерина”? Чому б правоохоронним органам своєчасно не зробити правильний висновок про соціальну небезпеку вище згаданого громадянина? Якщо б вони своєчасно зробили такий висновок та провели відповідну роботу, то не сталося б побиття славутського міліціонера. Славутчанина-міліціонера просто напросто “підставили” під кулаки озвірілого Панчука В.І. його колеги. Представник славутських органів правопорядку дільничний інспектор Гіжицький був побитий тим, хто „сумлінням” нетішинських і славутських міліцій і прокуратур вже давно повинен був сидіти у тюрмі. Мабуть, в Нетішині, коли дізналися

про це побиття, ще й сміялися: ну, що, славутський невдаха, скуштував нетішинського дарунка? Тепер знатимеш, як нам тут важко з ними поратися! І це все замість того, щоб самим своєчасно нейтралізувати відомого на усе місто сімейного дебошира та попередити майбутні його злочини.

Славутські правоохоронці, на відміну від нетішинських, засудили злочинця. Незрозуміло тільки те, чому сьогодні цей громадянин, ніби нічого не сталося, вигулює вулицями Нетішина? Чия дружина правоохоронна рука знов йому допомогла? Громадянка Панчук вже відчула на собі нові “пестоці” колишнього чоловіка. Він її продовжує бити, фізично та морально ображати, постійно погрожувати розправою. Але правосуддя мовчить – знову ж ніби немає доказової бази! Де та чергова жертва у вигляді правоохоронця, яка необхідна для винесення рішення про остаточну ізоляцію розбишаки? Може для правосуддя буде достатньо нещодавнього жорстокого нападу цього ж громадянина на Анатолія Войтка, голову Ради громадської організації “З’єднання борців „За справедливість”? Панчук В.І. не тільки увірвався нещодавно до Войтка в квартиру (де й офіс “З’єднання борців “За справедливість”) та бив його лежачого ногами на очах племінниці, а після на очах багатьох людей вулиці, але ще й по-звірському покусав його! Анатолій Войтко готовий протистояти такому злу, бо шкода не тільки Антоніну Панчук, але й інших людей, які можуть постраждати від нелюдських дій “улюбленця правоохоронних органів”. Але чому ж він має захищати Антоніну Панчук, яка від правоохоронців чекає захисту майже три роки. За цей час стан її здоров’я значно погіршився, вона через насильницькі дії чоловіка отримала у 2004 році перелом хребта, а загалом – сім місяців лікувалася. Від багаторічної постійної загрози бути знищеною вона знаходиться в стані психічного виснаження. Має на руках більш, як на 7 місяців лікарняних листків, які отримувала після побоїв. Скільки їй ще треба таких листків назбирати, щоб поповнити доказову базу для правоохоронців – невідомо, але вона буде їх збирати, доки жива – надіється, що як не просте людське співчуття, то може Закон прокинеться. Кількість колись перейде у якість, якщо не при цих правоохоронцях, то при інших. Ця жінка, достатньо мужня – вона доб’ється перемоги над злом, бо їй шкода 12-річного сина. Він бачив мордування та згвалтування матері. Зараз він думає, що немає у світі тієї сили, яка може захистити його матір від катування батька, але, коли він виросте, то зрозуміє, що така сила була, але служила злу, а не справедливості та Закону, і я боюся, що осмислення цього, може зробити його противником усіх законних порядків нашої держави.

II. МАЙБУТНІЙ БОМЖ ПО НЕВОЛІ

Майже три місяці Анатолій Смолій продовжує переховуватися від влади, яка в травні 2005 року прийняла рішення посадити його за грати. Коротко нагадаємо (ми вже писали про це): до Анатолія Смолія, мешканця села Сіянци Острозького району Рівненської області, у травні 2005 року було застосовано насильство з боку дільничого міліціонера ст.л-та Коцюбайло, який на ґрунті особистої неприязні до Анатолія використав весь доступний йому адмінресурс, щоб засадити Анатолія в тюрму.

На відміну від справи “Катерини ХХІ століття”, яка тягнеться вже три роки правоохоронна влада міста Острога на протязі п’яти хвилин зліпила усю “необхідну” доказову базу та прийняла рішення покарати громадянина Смолія, який, очевидно, ні в чому не винен. Як бачите, простежується така цікава загальна риса правоохоронної системи по відношенню до простої людини. Там, де справа стосується дотримання інтересів пересічного громадянина, влада починає гальмувати, вишукувати усе нові та нові “заморочки”, щоб ця справа тягнулася роками. Як тільки справа стосується інтересів правоохоронних органів – це вирішується протягом 5 хвилин. Якщо “Катерину” можна бити роками, то міліціонера – можна тільки один раз. Якщо для Панчука В., що б’є “Катерину” та має підтримку у правоохоронних органах, до цих пір не можуть знайти докази, що доводять його злочин, то для Анатолія Смолія, який законно посмів заперечити міліції, ці докази знайшлися не виходячи з приміщення суду.

За тими мотивами, що був затриманий Анатолій Смолій, можна затримати все населення України, навіть немовля, бо механізм дії статті 178 Кодексу України про адміністративні правопорушення (поява у нетверезому стані у громадському місці) сучасними правоохоронцями опанований амбіційно у вищому ступені досконалості: 5 хвилин потрібно для них, щоб за допомогою “об’єктивної” медекспертизи довести наявність у вас алкогольного сп’яніння, 5 хвилин потрібно на пошук свідків, які підтвердять, що ваш вигляд ганьбив людську гідність та громадську мораль (вони їх іноді возять у свята з собою), та ще 5 хвилин на “справедливий суд”. При цьому всьому, мовчи шановний чоловіче! Як тільки ти щось „м’явкнеш”, в дію буде запущена 185 стаття того ж кодексу (опір працівникам правоохоронних органів). А це вже серйозно: бо під час “опору” міліціонер має право застосувати і кий, і наручники, і газ, і, навіть, табельну зброю. Якщо ти був без свідків, то на суді ти ніколи не доведеш, що з усього широкого арсеналу засобів опору, ти застосував лише Христове запитання: „Чого б’єш?” А якщо і були б – їх ніхто не слухатиме, і навіть не клікає на суд. Протокол міліціонера – от Закон для суду. Якщо назбирається два і більше таких протоколів, то цілком ймовірним виглядатиме розгляд вашої “ганебної” поведінки через призму Кримінального кодексу України. Невже про це не знають у Нетішині, де три роки не можуть засудити дебошира і п’яницю, що добиває жінку? (не виключено, що в Нетішині використовують інші види Кримінальних кодексів). На цих прикладах виявляється, що правоохоронці з Острога діють більш рішуче по відношенню до порушників громадського порядку та моралі, тобто є більш моралізованими, тоді як нетішинські правоохоронці, чекають, коли “Катерині ХХІ століття” відірвуть голову, що стане для них остаточним сигналом для того, щоб вважати, що громадська мораль і людська

гідність порушується.

Жаль нашого Анатолія Смолія, що він попав до таких рішучих та безкомпромісних людей, які працюють у Острозькому суді. В Нетішині він навіть із дійсно злочинною поведінкою протримався б не один рік. – поки не відірвав би голову якомусь міліціонеру. Так, саме відірвав, бо після того, якщо тільки побити міліціонера-офіцера, то виходить, ще можна бути вільним, бити журналістів, бити громадських захисників і сміятися над тими наївними, хто думає, що в Нетішині діє прокуратура, яка служить не злочинцям, а захищає законні інтереси громадян, їхні права і свободи. Жаль також, що люди з Острозького суду є не тільки рішучими та залізно-безпощадними до “порушників”, але й глухими до волянь громадськості, в ролі якої на цей час виступила наша громадська організація – „З’єднання борців „За справедливість”. Рада ГО ЗБЗС письмово звернулась до правоохоронних органів Острога та Рівненської обл. з проханням більш уважніше та максимально об’єктивно переглянути матеріали справи А.Смолія та врахувати ті об’єктивні та суб’єктивні фактори, які не були враховані при першому розгляді справи, але ніяких відповідей до цих пір не надійшло. Борці „За справедливість” продовжують не вірити тому, що суддя зміг за 5 хвилин розібратися в конфлікті між міліціонером і А.Смолієм! І надіються, що на Рівненщині є кому розібратися згідно вимогам часу і Закону.

Анатолій Смолій не вважає себе порушником. Він не скоїв нічого з того, що йому інкримінують правоохоронці і чекає від сучасної влади справедливого ставлення до себе та взагалі до людей. Анатолію, як і іншим людям, вже надоїло жити по радянських і особливо по Кучмо-януковських законах, де головним було гасло: “прав той, у кого більше прав.”

Ми відчуваємо, що знову (як і у випадку з “Катериною”) місцева влада обрала надійний, “дипломатичний” варіант для вирішення цієї справи – відмовчування та вичікування. Це (з досвіду) може протягнутися роки і роки, якщо на Рівненщині нічого не змінилося. Прийдеться тобі, Анатолію, невідомо скільки ховатися та гуляти, бо ж зрозумілим є те, що не хочеться тобі сидіти у тюрмі нізащо, а потім ще все життя відмивати своє чесне ім’я, що спалювали нечисті правоохоронці.

“Гуляй, Анатолію”, бо немає для тебе зараз ані нормального людського життя, ані дому, не маєш права з’явитися без того, щоб тебе не схопили вірні не відомо кому слуги. Відчуй насолоду козацького життя та циганської вольності. Коли б ще тобі вдалося відчутти солодкість “свободи”, якщо б не та рокова зустріч вночі з правоохоронцем? Тепер, під час своїх мандрів все буде залежати від тебе, ким ти станеш: бомжем, зламаного людиною, або, навпаки – більш мудрим та загартованим борцем ЗА СПРАВЕДЛИВІСТЬ, який викрине несправедливість і доб’ється правди. Бо ми тебе не залишимо, і надіємося, що й в органах все ж знайдуться спроможні дати правдиву оцінку подіям і стануть на бік правосуддя й Закону. Правоохоронці повинні бути людьми, які не відбирають останню надію на правду, а, навпаки, – ревностно охороняють права, свободи і законні інтереси громадян.

Андрій Лук’яненко

Актуально:

ЧЕРГИ НЕ ДЛЯ
ПОСАДОВЦІВ?

У Дніпропетровську оперативники обласного управління Державної служби боротьби з економічною злочинністю УМВС України розкрили факт незаконного отримання житла у місті колишнім заступником голови Дніпропетровської облдержадміністрації, нині першим заступником голови обласної ради Володимиром Залуніним.

Встановлено, що посадовець продав своїй дочці власний житловий будинок, розташований в одному із сіл Новомосковського району. Затим, у травні 2000 року, прописався в одному з гуртожитків, а разом із сім'єю продовжував мешкати у проданому будинку. Водночас у написаній заяві про виділення йому квартири Залунін включив у список своєї сім'ї ще чотирьох членів родини, які нібито потребують покращання житлових умов, - дружину, сина з невісткою та онука.

Питання про виділення квартири за рахунок державних бюджетних коштів для В. Залуніна та членів його сім'ї розглядалося на спільному засіданні облдержадміністрації та профспілкових органів області у травні того ж року. При цьому Залуніном було приховано, що його син, згідно з рішенням виконкому Дніпропетровської міськради, вже отримав у приватну власність окрему квартиру.

Ордер знайшов посадовця швидко: у червні 2000 року - а уже у грудні, згідно з оформленим свідоцтвом, ця квартира стає власністю обласного начальника. З огляду на її вартість (на момент оформлення свідоцтва - понад 315 тисяч гривень) можна порадіти, які гарні і просторі квартири вміють будувати наші будівельники.

Дніпропетровською обласною прокуратурою порушено з цього приводу кримінальну справу - за фактом заволодіння чужим майном шляхом шахрайства, здійснене в особливо великих розмірах (ч.4 статті 190 Кримінального кодексу України).

Розслідування цієї справи триває.

ДБАЛИ ПРО ОСОБИСТЕ
ЗБАГАЧЕННЯ

За останні три роки у Севастополі люди з владними повноваженнями отримали земельні ділянки, які оцінюються, за найскромнішими підрахунками, на суму понад 1 млрд. 100 млн. гривень - про це в прямому ефірі на місцевому телебаченні заявив голова Севастопольської міськдержадміністрації Сергій Іванов, повідомивши для Укрінформу в прес-службі міської державної адміністрації.

За словами С.Іванова, ця сума становить три річні бюджети міста-героя. Якби ці гроші попали в міську казну, та Севастополь став би квітучим містом, з хорошими дорогами, облаштованими набережними та не було б проблем з забезпеченням електроенергією, стверджує глава адміністрації.

Фактично люди, яким громада довірила право управляти, скористалися цим для свого особистого збагачення: через підставних осіб вони могли отримати землю, а потім її перепродати, резюмує С.Іванов.

ВИМАГАВ І ОТРИМАВ
ХАБАР

Співробітниками обласного управління державної служби по боротьбі з економічними злочинами УМВСУ в Одеській області на «гарячому» затримано декана факультету Одеського національного університету імені Мечнікова.

За сприяння у задачі вступних іспитів до цього вищого навчального закладу він вимагав та отримав хабара у сумі 5 тисяч доларів США, повідомляє Укрінформ з посиланням на Центр громадських зв'язків УМВСУ в Одеській області. У декана вилучені ці долари, а також 5 тисяч грн. та інші речові докази. Порушено кримінальну справу за ч.2 статті 368 Кримінального кодексу України.

За даними начальника Центру громадських зв'язків УМВСУ в Одеській області Ольги Богаченко, цього року встановлено вже 28 фактів хабарництва з боку деканів та викладачів одеських інститутів. Всього виявлено 172 факти корупційних діянь з боку держслужбовців (з яких 10 - були держслужбовцями 1-4 категорії) та службових осіб місцевого самоврядування.

(за матеріалами "Урядового кур'єру", №124 від 8 липня 2005р., №150 від 13 серпня 2005р., №152 від 16 серпня 2005р.)

19 серпня 2005 року о 18 годині відбулися громадські слухання для мешканців військового містечка міста Славути (Хмельницької області) по питанню доцільності підвищення тарифів за оплату квартирної плати та теплопостачання.

Мені, учаснику зборів, було приємно відмітити, що нарешті наступив той час, коли влада вимушена найважливіші для мешканців кроки узгоджувати з громадою. І я вважаю, якщо ця тенденція збережеться, а форми діалогу "влада - народ" в подальшому будуть вдосконалюватися на усіх рівнях, то, цілком ймовірно, що ми нарешті дійдемо до справжнього народовладдя та демократії у нашій багатостраждальній країні.

Однак, з іншого боку, після цих громадських слухань, в мене зародилася думка, що далеко ще нам до справжньої демократії, тобто вміння керувати державою спільними зусиллями, бо наразі наші зусилля нагадують намагання Рака, Лебідя та Щуки у відомій байці.

На громадських слуханнях представниками будинкоуправління військового містечка було запропоновано для мешканців підтримати підняття тарифу за

квартирну плату з 0,25 коп за 1 кв.м до 0,46 коп., хоча на зборах люди так і не дізналися про це (через, як я вважаю, бурхливість і відвертий зрив зборів представниками партії комуністів). З самого початку комуністи обрали тактику зацькування президії зборів, не дали можливості людям прослухати усю інформацію, що до них хотіли донести представники будинкоуправління.

Даремними залишилися намагання керівника будинкоуправління Паламарчука В.А. роз'яснити людям, що підвищення тарифів в першу чергу буде сприяти вирішенню проблеми заборгованості по зарплаті працівникам будинкоуправління. За словами бухгалтера, щомісячно на виплату зарплати працівникам будинкоуправління необхідно 60 тис. грн., а плата, що збирається з мешканців містечка складає лише 50 тис. грн. (цифри округлені), при умові, що заплатять усі. Тобто, видно, що коштів не вистачає, навіть, на зарплату працівникам, не говорячи про закупівлю необхідного матеріалу для проведення поточного (та й не тільки поточного) ремонту будинків. Ця диспропорція зростає з кожним місяцем, бо квартиронаймачі продовжують

неакуратно платити квартплату. На 2005 рік така заборгованість мешканців містечка перед будинкоуправлінням становила 1 млн. 100 тис. грн.!

Питання оплати працівникам будинкоуправління дійсно постало дуже гостро - воно невдовзі може бути оголошеним банкрутом. В цій ситуації не тільки пенсіонери, але вже й працівники будинкоуправління потребують соціального захисту - для них просто немає з чого платити зарплату (практично працівники давно вже нормально не отримують зарплатню). Фактично, на цих громадських слуханнях пропонувалося вирішити, чиї соціальні проблеми зараз гостріше: пенсіонерів, що є основними жителями військового містечка, чи працівників будинкоуправління. На зборах були присутні в основному пенсіонери (приблизно біля 100 чоловік, що складало близько 90% від усіх присутніх) тому, це питання було вирішено на користь пенсіонерів. Вони (в основному під впливом комуністів Славути) сказали своє рішуче "Ні!" зарплаті працівникам будинкоуправління. Дивним для мене виглядає

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) автори В.А Дмитрик Л.А Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо. Початок в січневому номері Вісника Малозахищених №1(34) 2005р.

«РЕПРЕСОВАНІ» ХРАМИ,
або до історії знищення культових споруд в Проскурові

У XX століття Проскурів увійшов містом з багатонаціональним складом населення, серед якого переважали три релігійні конфесії - іудеї, православні та католики. Так, на початок 1911 року населення міста нараховувало 35771 мешканець, з них іудеїв (євреїв) - 47,4%, православних (українців та росіян) - 29,8%, католиків (поляків) - 22,4%. Кожна релігійна громада мала свої культові споруди. Для потреб іудеїв діяла Велика хоральна синагога та 17 молитовних будинків. У розпорядженні православних були Собор Різдва Богородиці та цвинтарна Покровська церква (обидві споруди під відомством Подільської єпархії), а також дві полкові церкви - на території 46-го піхотного полку (біля поштового переїзду на Дубове) та 12-го Белгородського кавалерійського полку (р-н Дубове). Католицька громада мала костюл Святої Анни та цвинтарну каплицю (1).

Приблизно такі ж пропорції у релігійно-національному відношенні збереглися на початок 1921 року, коли у Проскурові остаточно була встановлена радянська влада. Лише загальна кількість населення міста зменшилася (у 1923 році - 24880 осіб (2)), та дещо зменшився відсоток від загального числа євреїв та поляків. Структура та кількість культових споруд залишалася дореволюційною. І навряд чи хтось з проскурівчан міг здогадуватися, що через якихось два десятиріччя в місті не залишиться жодного діючого храму.

Вже з перших років більшовицької влади вийшов ряд указів і декретів, що були спрямовані проти релігії та обмежували діяльність різних релігійних конфесій. Початок офіційних репресій радянською владою проти релігії на Україні було покладено 1 червня 1921 року, коли був створений так званий ліквідаційний відділ Наркомату юстиції, який діяв у руслі директив щодо церковної політики КП(б)У. Постановою ВУЦВК від 6 вересня 1922 року цей відділ, його місцеві структури були передані НКВС. Ліквідаційні комісії відбирали землю, майно і капітали церков, костелів і духовенства, закривали молитовні будинки, навчальні заклади усіх культів, добродійні, просвітницькі та інші релігійні товариства, переслідували священників за реєстрацію вінчань, хрестин, притягували їх до карної відповідальності за ухилення від податків і обов'язкового страхування. (3)

На зламі 20-30-х років розпочалися масові репресії проти служителів культу. Карально-репресивні органи відносили їх до так званого неблагонадійного контрреволюційного елементу, і тому слідування та жорстокій адміністративно-ідеологічний контроль за життям, арешти та судові процеси над релігійними діячами стали явищем звичним. До того ж постійний тиск з боку активістів бойовничого атеїзму, політпрацівників, пропагандистів та інших мав не меншу руйнівну силу.

Останнім етапом боротьби з релігією

стало знищення культових споруд, яке розгорнулося після 1934 року. Один за одним по всій країні закривалися та руйнувалися храми різних конфесій. Так, в 1930-х роках в Україні було закрито 8 тисяч право-

славних церков (приблизно 75-80% усіх храмів). На початок 1940-х років у Вінницькій, Кам'янець-Подільській, Кіровоградській, Миколаївській, Сумській, Донецькій областях не залишилося жодної православної церкви! (4).

Не минуло антирелігійне лихоліття й Проскурів - на початок 1941 року в місті не залишилося жодної діючої культової споруди.

КОСТЮЛ СВЯТОЇ АННИ

Першим в радянські часи постраждав костюл Святої Анни, який велично височів над вузькою низиною серед польських кварталів Старого Міста. На сьогодні збереглися лише деякі будівлі цих кварталів, а от від храму, що колись існував, не залишилося жодної цеглини. Нині приблизно на місці костюлу розташована школа №1, що поблизу входу в центральний міський парк.

Костюл на цьому місці існував з давніх часів, можливо, навіть з XVI століття, до якого відносяться перші згадки про польських володарів Пłosкирова (перша назва міста).

Заснування в місті католицької парафії можна віднести до початку XVIII століття (є згадки про її заснування у 1715 році (5)). Саме в цей час, після вигнання турецьких завойовників (нагадаємо, що в 1672-1699 р.р. Поділля перебувало під владою Османської імперії), володар міста шляхтич Замоийський переселяє на спустошені землі селян із польської Мазовії та мазурського Поозер'я. Таким чином у Пłosкирові та навколишніх селах (Гречани, Заріччя, Шаровечка, Мацьківці та ін.) з'явилися так звані «мазури», нащадки яких й склали основу католицького населення згаданих поселень. У 1796 році Пłosкирівська католицька парафія налічувала 4867 парафіян, які мешкали у 22 селах (6).

Парафіяльний костюл Святої Анни знаходився у Пłosкирові (Проскурові) і спо-

чатку він був невеличкий та дерев'яний. У 1801 році паства розпочала збір грошей та пожертвувань на перебудову дерев'яного костюлу на кам'яний. Кошти збиралися не один рік, більшу частину грошей вніс землевласник Летичівського повіту Мацей Журавський, і десь після 1804 року в Проскурові була збудована кам'яна споруда костюлу Святої Анни (7).

Майже через сотню років, на початку XX століття, костюл знову перебудується та набуває вишуканих архітектурних форм, величний вигляд яких ще зберігся у пам'яті деяких старожилів. Ось що згадує проскурівчанин Яніна Дембицька: «Костюл був дуже красивий, праворуч від нього знаходився будинок ксьондза. Обидві споруди омивала річка Пłosка, було багато квітів та красивих клумб...»

Але настали «чорні» 1930-ті роки... В травні 1936 року на засіданні Проскурівської міської ради приймається рішення про закриття та розборку будівлі костюлу. Голова міськради Зеленков признає відповідальним за виконання рішення інспектора культів міськради М.Рабіновича. Безпосередню роботу по розборці поклали на начальника будконтори Петраковського (8). Одразу ж знищення костюлу розгорнулося повним ходом: з куполів зривається мідь, розбирають балки та перекриття, намагаються руйнувати стіни. Всі вилучені матеріали розподілялися за господарськими потребами по місту. От цитати з деяких документів тих років:

«Витяг з протоколу засідання Президії Проскурівської міськради від 5Л/1-1936 р.

Слухали: Акт відділу культів від 23/У-1936 р. про передачу 95 кг. червоної міді з купола з розбираемого костюлу для ремонту дизелів електростанції.

Ухвалили: санкціонувати розпорядження Голови міськради про відпущення 95 кг. червоної міді з купола розбираемого костюлу для електростанції.» (9)

«Акт від 1936 р., червня 19 дня, м.Проскурів.

Ми, референт-інспектор культів Проскурівської міськради М.Рабінович та інспектор Держприбутків МФВ М.Гловацький, за участю ювеліра гр. м.Проскурова І.Бардака, цього числа перевірили метали, які були знайдені на чердаку проскурівського костюлу в кількості 25 штук різних виробів та розмірів. При перевірці виявлено - срібло в кількості 6 шт. вагою 800 гр. (низької проби), та 6 шт. вагою 560 гр. (84 проби), інші 13 шт. виробів мідного металу.» (10)

Найважчим для руйнівників костюлу виявилось знищення його міцних стін. Спустошений храм вирішили висадити у повітря. В 1937 році пролунали перші вибухи, але стіни вистояли. Через деякий час провели ще декілька вибухів, які остаточно стерли костюл з лиця землі лише наприкінці 1938 року.

продовження витягів у наступних номерах

ПО-СЛАВУТСЬКИ

це рішення комуністів: фактично вони відмовились дати руку допомоги працюючим людям! Дивним, тому що комуністична партія, ще на початку свого існування, була створена, як партія пролетаріату для захисту в першу чергу працюючих людей, а не пенсіонерів. Для захисту пенсіонерів існують інші організації, як, наприклад, ветеранська організація міста Славути. Їхню відмову підтримати підвищення тарифів на житло, я розумію, а комуністів, що виступали на зборах (хоч всі вони були пенсійного віку), – не розумію. Хіба сучасна комуністична партія вже не захищає пролетаріат, який в даній ситуації виступав у ролі працівників будинкоуправління?

Вже після зборів я чув думки людей, які дуже критично віднесли до шуму та гаму, що нарobili комуністи на цих зборах. Пенсіонер, - говорили вони, – зараз гарантовано отримує не менш 300грн. пенсії і годув лише себе, а працівник отримує ті ж 300 грн зарплати та годув себе і своїх дітей. Невже сучасному пенсіонеру буде жалко додати тих 0,21 коп. за квадратний метр, щоб працівники, серед яких є і їхні діти, мали б змогу

отримати своєчасно та в повному обсязі ту жалюгідну зарплатню, що їм пропонує житлово-комунальне господарство?

З виступу представника міської ради Корнева О.В. я зрозумів, що боротьба по перетягуванню ковдри для жебрака та бідняка ще не закінчилася – буде ще сесія міської ради і буде ще можливість вирішити цю справу через суд. Але я вважаю, що у даній ситуації позиція комуністів не є найгіршою – набагато гірше те, що влада, яка зобов'язана згідно Конституції забезпечити гідне життя свого народу, спокійно дивиться на те, як чубляться бідні.

На майбутнє, я хочу порадити керівникам будинкоуправління, щоб ту дійсно чесну та справедливую інформацію, що стосується кризи у зарплаті працівників, доводили завчасно – ще до зборів (громадських слухань). Це б дозволило попередньо сформулювати суспільну думку, не захаращену нісенітницями комуністів, які виграли ці громадські слухання лише завдяки гарячим радянським емоційним промовам. Якщо б попередньо люди знали, що справа стосується підняття на 20коп., а не так як в Нетішині – у три рази, то, я

впе-внений, люди погодилися б з доводами представників будинкоуправління і пішли б на ці вимушені міри. А якщо ще б керівник здогадався звітувати про те, який великий обсяг роботи вдається зараз виконувати далеко не ледащим працівникам будинкоуправління в умовах хронічної нестачі матеріалів та інструментів, то я думаю, як наші громадяни до проблем тих людей, які пов'язали свою долю з обслуговуванням наших помешкань та благоустроєм містечка.

Залишаються відкритими запитання: після проголошення будинкоуправління банкрутом (а це вже не за горами), хто буде новим господарем містечка? Чи буде він кращим для людей, які зараз критикують працівників КЕЧ? Чи не є майбутній господар організатором сучасних змагань по перетягуванню ковдри та могильщиком будинкоуправління?

Іван Висновок

Від редакції. Проблема не у тім, що відіме структура, яка не зуміла бути рентабельною забезпечуючи якісне обслуговування населення, а саме у відсутності структури, яка б вирішила цю проблему і це має вирішити влада.

НЕТІШИНЦІ БІЛЬШЕ РОКУ ТЕРПИЛИ І ЩЕ ТЕРПЛЯТЬ ЯНУКОВСЬКО-КУЧМІВСЬКУ ПОКАЗУХУ

Минулого року заради пропаганди кандидата в Президента В.Януковича на Хмельницькій атомній станції пускали нового реактора і одночасно здавали в експлуатацію новий дев'ятиповерховий будинок для його працівників – енергетиків міста Нетішин. Будівництво обох об'єктів проходило в авральному порядку. Справа не втім, що на носі була 13-та річниця Незалежності України. Усім начальникам місцевого і, навіть, державного масштабу певне загрожувало зняття з посад, якщо не встигнуть це зробити до великого свята. Дуже хотілося колишнім вищим керівникам звітувати перед святом про свої успіхи, щоб довести, що вони добре служать кучмо-януковській владі!

Сьогодні доводиться пожинати негативні плоди такої “державної” діяльності та одночасно згадати місцевих начальників, які у свій час допомогли здійснити Януковичу такий економічний “стрибок”.

По-перше, ядерний реактор. До цих пір, а пройшов вже рік, немає дозволу відповідних органів на початок експлуатації цього реактора. Хочу, щоб про це почули усі. Люди, ви у великій небезпечі, разом з мешканцями міста Нетішин! Контролери, які після будови блоку перевіряли його готовність до експлуатації, були більш відповідальними людьми, ніж горе-патріоти зразку 2004 року. Вони не захотіли для України другого Чорнобиля і зараз намагаються примусити “батьків” ядерного монстра усунути усі

виявлені недоліки. Але вже пройшов рік, а кінця цим усунанням немає. Якщо за такий тривалий термін не можна було запустити повністю побудованого реактора, то що ж там за недоліки? Чи не прийдеться покинути це “чудо техніки” та тікати? З іншого боку уявляється, скільки пропаде народних грошей (і вже пропало під час наладочно-пускових робіт продовж року)? Ця авантюра з достроковою задачею енергоблоку виконана у кращих традиціях радянських комуністів, котрі в свій час і Берлін взяли до Міжнародного дня трудящих, і плани п'ятирічок постійно виконували до річниці жовтневої революції. Можна тільки дивуватися, як нам усім миром зараз вдалося вдертися в пострадянську авантюру на атомній електростанції сучасної України, коли вже стільки разів були розкритиковані “радянські” методи правління. В цьому плані не було б зайвим згадати, а чи не побудована Чорнобильська атомна на честь якогось великого радянського свята? Може після цього стане зрозумілим, чого її розірвало.

Зараз можна багато, що говорити у своє виправдання тим місцевим керівникам, які у свій час не стали горою проти авралу на станції. Тепер ці слова варті тисячі невинних жертв. Коли, не дай Бог, вибухне реактор, Януковича певне й близько не видно буде на Україні, а відповідати прийдеться тим начальникам, які залишилися і, зараз займають високі посади. Для чого їм ці

високі посади? Щоб зробити безпечним життя суспільства? Напевно для того, щоб метод “святкового авралу” передати молоді, як надійніший спосіб просунутися по службових сходах.

Тепер стосовно більш скромного об'єкту ніж атомний реактор. Дев'ятиповерхівка, яка здавалася в експлуатацію одночасно з реактором у 2004 році, повинна була стати підтвердженням піклування кучмо-януковської влади про енергетиків. Що ж ми бачимо? Спочатку експлуатації будинку (7 серпня 2004р.) в ньому не працював ліфт (до 23 серпня 2005р). Якщо в плани горе-керівників входило завдання по нарощуванню м'язів на ногах енергетиків, то із своїм завданням вони справилися відмінно. А якщо серйозно: в європейській або якійсь іншій країні Заходу за такі “недоліки” вже давно прийшлося би нести моральну, матеріальну та кримінальну відповідальність і відшкодовувати цю шкоду. Наша ж, ніби демократична система, ще не сягнула такого рівня. Незважаючи на це, якщо з'являться сміливці, що захочуть відстояти свої права, доки ідеали Помаранчевої революції ще не забуті, і подати в суд на відшкодування компенсації своїх моральних збитків, організація “З'єднання борців “За справедливість” готова допомогти мешканцям “святкової” девятиповерхівки.

Анатолій Войтко
голова Ради громадської організації
„З'єднання борців
“За справедливість”

НАМ ПИШУТЬ...

Цікава особливість підмічена мною при перегляді телевізійних новин останнім часом. Дуже багато з'явилося інформації, що стосується різноманітних негараздів за кордоном: авіакатастрофи, стихійні лиха, пожежі, місцевий тероризм. Як не ввімкнеш телевизор тільки й чути: “За кордоном катастрофа, за кордоном катастрофа!” Проте, що в швейцарських Альпах загинуло два гірських рятівника, трулять цілу добу, а те, що у нас, починаючи з 1991 року, мільйонами вмирають люди, згадують лише під час передвиборчих кампаній, коли треба зганьбити конкурента.

Сучасні “чесні канали” перейняли з радянських часів манеру говорити про все і ні про що. Щось робиться, ніби кипить, і в міністерствах, і серед політиків, а озирнешся навкруги – як усе

ЧУДО-НОВИНИ

було, так і є. Тільки під час “епохальних подій”, типу промов Президента, говориться, що ми вже пройшли черговий, дуже значний та результативний етап.

Наш приклад. Нещодавно по телевізору Тимошенко проголосила про початок своєї діяльності по зниженню цін на цукор. Після того жодного разу не показали людей, які не виконали її розпоряджень, зате цілий тиждень показували як впаив грецький літак. Причому показували по сто разів на день, по різних каналах. В цей період можливо і проскочила інформація про цукор, але ж, якщо б інформація про цукор показали сто разів на день, я б її (і не тільки я) обов'язково почув, а про грецький

літак можна б було і пропустити декілька раз. Цукор, як коштував 5 гривень за кілограм, так і продовжує коштувати, а мені не зрозуміло, чому боротьба з цукровиробниками закінчилася поразкою уряду. Разом з тим я дізнаюсь від людей (не від телеканалів), що по цей день цукрозаводи продовжують обробляти імпортний цукор-сирець і продавати його для перекупників по дешевих цінах. Де ж у магазинах дешевий цукор? Де чесна і повна інформація про це? Центральні телеканали могли б показати, в якій області вже тиждень продають цукор по кабмінівських цінах. Для людей це було б дуже цікаво, на відміну від того що десь знов впаив вертоліт.

Ау, де ви канали “чесних новин”?

Олег Пархоменко
військовий пенсіонер

КОМУ ПО КИШЕНІ „ЗЕЛЕНИЙ РАЦІОН”

Незважаючи на те, що ажіотаж навколо появи сезонних овочів і фруктів вже пройшов, дозволити собі „зелений раціон” може далеко не кожен. Ціни на ринках, не кажучи вже про магазини супермаркету, на вітчизняні овочі та фрукти неприємно вражають. Особливо у порівнянні із „екзотичними” бананами, апельсинами, ананасами, кокосами, грейпфрутами. Навіть незначне зниження ціни тими, хто вирощує, на кабачки, моркву, томати і т.п. легко виправили місцеві „перекупники” – покупцю все рівно нікуди дітись: ціна в магазинах ще вища, а от свіжість зазвичай вже не перша.

Високу вартість „вітамінчиків” пояснюють подорожчанням бензину, важкістю транспортування, високими ринковими зборами, орендою місця і т.п., але якщо порівняти закупівчі ціни із ринковими, різниця вражаюча: закупівочна ціна наприклад кавунів ще в кінці липня становила 50 коп. за 1 кг, а нині на нетішинському базарі ціна 1.50 грн за 1 кг є цілком нормальною, персики, які закупаються по 2-3 грн., а ми платимо по 8-10, абрикоси – закупівочна 2-2,50, а продаються по 5-6 грн.

Отже, не потрібно брати калькулятор,

щоб вирахувати, що з усіма „накрутками” ринкова ціна в 3-4 рази перевищує закупівчу.

Такі закони ринкового ціноутворення, на фоні якого приємно радує державне обмеження в націнках на так звані „соціальні товари”: хліб, молоко, олії, крупи. Але хіба овочі і фрукти є менш важливим для здоров'я людини?

Кузьмова Олена
студентка

Від редакції. Є очевидним, що різниця ділиться між перекупниками і органами, які повинні це контролювати.

Актуально:

ХАБАРНИК У ПОГОНАХ

Співробітниками Головного управління БКОЗ СБУ у процесі здійснення оперативно-розшукових заходів щодо протидії корупції та хабарництва було припинено протиправну діяльність заступника командира однієї з військових частин Київського гарнізону.

Офіцер – підполковник, використовуючи своє службове становище, вимагав від батьків двох підлеглих йому військовослужбовців строкової служби хабарі у розмірі 2 тисячі доларів США з кожного, щоб не порушувати стосовно солдатів кримінальних справ за нібито скоєний ними злочин, передбачений статтею 406 Кримінального кодексу України (порушення статутних правил взаємовідносин між військовослужбовцями за відсутності відносин підлеглості). Батьки подали заяви до СБУ. У присутності понятих спеціальною речовиною було оброблено купюри у сумі 1 тисяча доларів США та 5 тис. грн. Офіцера-хабарника було затримано на гарячому і вилучено помічені гроші.

Військовим прокурором Київського гарнізону порушено кримінальну справу за фактом злочину, передбаченого ч.2 статті 368 (одержання хабара) Кримінального кодексу України.

ТЕПЕР СТАЛО ЗРОЗУМІЛИМ, ЧОМУ ШУФРИЧ САМОВІДДАНО ЗАХИЩАВ ЯНУКОВИЧА

19 серпня 2005 року стало відомо про порушення кримінальної справи проти матері Шуфрича за значні економічні порушення. До кінця минулого року, тобто під час правління Кучми і Януковича, мати Шуфрича – Марія, була володаркою газодобувної вишки на Полтавщині, повідомляє „5 канал”. Нею та її заступником було організовано видобування газу без відповідних ліцензій.

Міністр МВД Юрій Луценко обвинувачує її сина, народного депутата Нестора Шуфрича, в тому, що саме він оформив на матір власний бізнес. Цей факт ще треба буде довести у ході розслідування, яке зараз триває, щоб розібратися в „сімейному підряді” Шуфричів.

До обвинувачень родини Шуфричів додається ще факт незаконного захоплення земельної ділянки, на якій розташована вишка. Міністр МВД стверджує: „Дохід за два роки склав 27 мільйонів гривень. Це, так званий, бізнес по-полтавськи: візка в газопровід здійснюється за 15 хвилин, а прибутток – 1800 гривень за тонну конденсату”.

„Несанкціонований відбір газу та нафти припинений,” - доповів начальник відділу по боротьбі з організованою злочинністю В'ячеслав Синчук. Правоохоронці Полтавщини стверджують, що ними зараз перекриті канали збуту незаконно добытих енергоносіїв. Оперуповноважений Сергей Белов акцентував увагу преси на тім факті, що під час операції виявлення та ліквідації незаконних нафтопереробних заводів активно учасувало місцеве населення, без допомоги якого не вдалося б здійснити цю масштабну акцію, в мережу якої попала і родина Шуфричів.

Тепер багато стало ясно для тих людей, хто не знав, чого так самовіддано Шуфрич захищав маніпуляторів Президентських виборів 2004 року.

МВД вже підраховує шкоду від втручання в діяльність паливно-енергетичного комплексу. В цьому році в Держбюджет України за користування надрами поступило на 365 мільйонів гривень більш, ніж в минулому. Тепер не легальні бізнесмени зарікуться називати Полтавщину Клондайком.

Від редакції: знов ми бачимо, що в інших місцях України люди рішуче викривають своїх злочинців. Невже у Хмельницькій та Рівненських областях все нормально?

ВІДБУЛОСЯ ПЕРШЕ ЗАСІДАННЯ ГРОМАДСЬКОЇ КОЛЕГІЇ ПРИ ДЕРЖАВНОМУ КОМІТЕТІ ЯДЕРНОГО РЕГУЛЮВАННЯ УКРАЇНИ.

25 серпня 2005 року в Києві у приміщенні Держатомрегулювання України відбулися установчі збори Громадської колегії при Державному комітеті ядерного регулювання України.

Громадська колегія є дорадчо-консультативним органом, який утворюється з метою підвищення ролі громадської думки в процесі прийняття Державним комітетом ядерного регулювання України рішень та здійснення координації заходів щодо залучення громадян до участі в

тації ті блоки, безпека яких не відповідає нормам. Громадська колегія, певне, буде для комітету деяким громовідводом.

Інший мотив ініціативи — це вимога часу, що походить від ініціативи Президента України максимально долучити громадськість до управління державою.

Але є велика вірогідність, що ініціатива створення походить від самих експлуатаційників-ядерників. Адже, не секрет, що зволікання з цією ініціативою, привело б до ініціювання створення

Слово новообраного голови Громадської колегії, при Державному комітеті ядерного регулювання України, — Курикін Сергія Івановича

управлінні державними справами в межах компетенції Держатомрегулювання України (зазначимо, що ця компетенція містить у собі контрольно-дозвільні функції).

До складу Громадської колегії включаються представники громадських організацій, професійних спілок та інших об'єднань громадян, органів місцевого самоврядування, засобів масової інформації. В роботі Громадської колегії приймали участь: Андреев Ю.Б., президент Всеукраїнської громадської організації „Союз Чорнобиль”; Барбашов С.В., кандидат технічних наук, Віце-президент, виконавчий секретар Українського ядерного товариства; Тарасенко В.С., доктор біологічних наук, професор, Голова Кримської Республіканської Асоціації „Екологія і світ”; Коровкін В.О., експерт директор ВП РАЕС, радник Президента УкРЯТ з питань експлуатації АЕС та багато інших. Всього на зборах було присутніх більше двадцяти осіб. Також був учасником Голова ради „З'єднання борців „За справедливість”, Анатолій Войтко.

Після відкриття керівництвом Держатомрегулювання установчого засідання учасники обрали головою Громадської колегії — Курикін Сергія Івановича, (Голова Політради Партії Зелених України, экс-міністр екології). Першим заступником обрали Прістера Бориса Самойловича, академіка НАНУ, члена Міжнародного союзу радіоекологів, фізика-ядерника. Обираючи другого заступника (від нефахівців ядерників), члени Громадської колегії віддали перевагу Голумбовській-Анісімовій Ганні Миколаївні. Ганна Миколаївна — почесний президент Всеукраїнської екологічної громадської організації „МАМА — 86”. Тобто має майже двадцятилітній досвід громадської діяльності, саме з питань атомної безпеки.

Ініціатива Державного комітету ядерного регулювання України, гадаємо не випадкова. Перше, що викликало її, це, мабуть, тиск ядерників на комітет, змушуючи підписувати гідними до експлуа-

громадського органу контролю за ядерними об'єктами з боку громадських антиядерників. А це для бажаючих нажитися на атомі, не бажане. Тому що безпечним його аж ніяк не назвеш. Така думка слушна, ще й з огляду на те, що, з одного боку, великий досвід керівництва новообраної колегії, — у чому? — У лояльній, радянській компромісній (за рахунок безпеки) позиції до ядерних об'єктів. А з іншого — майже відсутність досвіду (а, можливо, й щирих намірів) піклуватися, зробити Україну і українців безпечними від ядерної небезпеки. Нова громадська структура, і Державний комітет ядерного регулювання України, не відчувається, щоб мали намір працювати так активно, щоб в решті-решт не стало потреби у цих контролюючих структурах. Поки що усі думають-гадають, як розвиватися, звідки фінансуватися. Вірогідно, що тут ядерники-експлуатаційники будуть щедрими і держава теж. Попри все сказане, можна все ж сміливо заявити, що і тим, хто щиро хоче безпеки від ядерної небезпеки, подія створення громадської колегії при комітеті ядерного регулювання — є кроком позитивним. Щонайменше є перспектива, що з громадськими організаціями України і Світу, які щиро займаються ядерною безпекою, ці структури муситимуть співпрацювати (по системі: назвався грибом — лізь у суп). Є й більш оптимістична думка. Що члени громадської колегії, в т.ч. і керівництво, відчують потребу часу, безпеку, природний потяг до самозбереження, та їхній талан від Бога — стануть ширими поборниками безпечного життя на Україні і в Світі. Громадськості залишається вираховувати ширини у боротьбі за безпеку суспільства. Один з учасників сказав: „У мене враження, що наші проектувальники, експлуатаційники не спроможні здати реактор в експлуатацію безпечним”, а інший: „Ми правильно повинні організовувати громадськість”. І те, і те певне буде працювати на безпеку, але тоді коли правила диктуватиме громадськість!

Василь Зуб

Юридична консультація

ЯКЩО ВАС ПОКУСАЛА СОБАКА

Які дії потерпілий, покусаний собакою, може вчинити щодо його хазяїна? Які докази необхідно зібрати для того, щоб звернутися до суду?

Цивільний кодекс (далі — ЦК) передбачає відшкодування шкоди, завданої джерелом підвищеної небезпеки. ЦК визнає джерелом підвищеної небезпеки діяльність, пов'язану з використанням, зберіганням або утриманням матеріальних об'єктів, що в силу своїх властивостей проявляють ознаки випадковості, шкідливості та невідконтрольності людини, в результаті чого створюється підвищена небезпека для оточення. Згідно зі ст. 1187 ЦК такими об'єктами є транспортні засоби, механізми та обладнання, хімічні, радіоактивні, вибухо- і вогнебезпечні та інші речовини, дики звірі, службові собаки та собаки бійцівських порід тощо. Шкода, завдана джерелом підвищеної небезпеки, відшкодовується особою, яка володіє зазначеним об'єктом, використання, зберігання або утримання якого створює підвищену небезпеку.

Отже, якщо особа постраждала внаслідок укусів службового собаки або собаки бійцівської породи (для визначення, до якої категорії віднесена та чи інша порода, можна звернутися до кінологічного клубу або скористатися спеціальним довідником), то за умов, що відома особа хазяїна собаки, можна подати позов до суду про відшкодування шкоди.

Зобов'язання із заподіяння шкоди є таким цивільно-правовим зобов'язанням, за якого потерпілий має право вимагати від боржника (особи, що відповідає за заподіяну шкоду) повного відшкодування завданої шкоди шляхом надання

відповідного майна в натурі чи відшкодування збитків. У випадку, який розглядається, мова може йти про відшкодування вартості лікування (а залежно від ступеня тілесних ушкоджень — й відшкодування заробітку, втраченого внаслідок настання непрацездатності), та моральної шкоди, оскільки укус собаки може супроводжуватися фізичним болем та стражданнями, яких зазнає потерпілий (ст. 23 ЦК).

Найважливішою серед підстав для накладення відповідальності є наявність шкоди. Шкода у цьому випадку визначається тілесними ушкодженнями, встановленими лікарем, до якого обов'язково повинен звернутися потерпілий. Саме медична довідка і стане вирішальним доказом заподіяння шкоди внаслідок укусів собаки у суді, оскільки шкода підлягає відшкодуванню за умови безпосереднього причинного зв'язку між дією і самою шкодою.

У деліктних зобов'язаннях діє принцип відповідальності за вину, але особливістю відповідальності за шкоду, завдану джерелом підвищеної небезпеки, є те, що його власник зобов'язаний відшкодувати шкоду незалежно від того була шкода заподіяна винно чи ні.

Але суд, при вирішенні такої справи, повинен з'ясувати, чи не сприяла виникненню шкоди груба необережність самого потерпілого (чи не дразнив потерпілий собаку). Якщо судом буде з'ясовано, що це так, розмір відшкодування буде зменшений.

матеріал до друку підготував Олександр Добровольський
за матеріалами Юридичного вісника України

Народ скаже, як зав'яже

Автора цих віршів звуть Світлана Колодяжна. Вона проживає в м. Нетішині Хмельницької області. Писати вірші вона почала з одинадцятиго класу. Шкільні вчителі помітили здібність дівчини до поезії, і це знайшло відображення у шкільній характеристиці Світлани. В свої вірші вона вкладає ті почуття, які, пережила. У цьому номері газети ми пропонуємо два її твори, які, на наш погляд, найбільш справедливо та повно відображають реалії сучасного життя країни.

Багаті і бідні

Який в Україні терплячий народ,
Що вірити обіцянкам влади!
Що знає дорогу лише на город,
Хоч там не получиш зарплати.

Це люди, що мають зарплату низьку
Або взагалі безробітні, -
Роботу робили вони будь-яку,
Але залишаються бідні.

А ті, що до влади добрались, - живуть:
Курорти — моря й океани,
В них кури, напевно, грошей не клюють,
Якщо кожний день — ресторани.

Вони обіцяють що-небудь завжди,
„На завтра” усе переносять,
А бідні їм вірять — і в них ні води,
Ні хліба не ходять, не просять.

А ціни на ринках все більше ростуть,
Продуктів ніхто не купляє,
Тому покупці на базари не йдуть,
На ринках товар пропадає.

А влада з трибуни своїм язиком
Все зменшує й зменшує ціни:
„І м'ясо, і цукор, і сало кругом
Дешевшими стануть й бензини!”

Але обіцяти простіше за все,
Якби влада ще щось творила,
Бо поки в кишеню собі все несе,
А що для держави зробила?

(2004р.)

Як треба жити

Людині зараз неможливо
Знайти роботу взагалі.
Якщо ж, здається, пощастило, -
То на заваді — хабарі

А керівництво геть нагліє,
Відкрито каже: „Стільки хочу!”
А хто їм грошей пожаліє,
Того приймати перехочуть.

А ще, якщо ви без освіти,
Хоч розуму у вас і вистачає, -
Тут про роботу і не мрійте,
Тут розум значення не має.

Освіту — теж здобути проблема,
У інститутах вчать багатих.
І тут також своя є схема,
Як надурняк диплом придбати.

А треба, щоб для всіх у школах
Крім цих „відняти-поділити”,
Крім „теорема-аксіома”
Ввели урок „Як треба жити!”

З молодших класів треба знати,
Що і для чого треба вчити.
Щоб вміти гроші заробляти,
А ще при цьому — чесно жити!

А всіх хабарників — за грати,
Бо треба чесно все робити!
І треба вміти керувати,
Бо досить вже людей дурити!

(2004р.)

“Вісник малозахищених”
Інформаційна громадсько-
політична газета.

Засновник - ГО “З'єднання
борців “За справедливість”.

Свідоцтво про державну
реєстрацію КВ № 9485
від 11.01.2005 р.

Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Газета виходить двічі на місяць
Розповсюдження газети безкоштовне,
для передплатників і бажаючих купити у
роздріб за пільговою ціною.

Передплатний індекс 08697.

Ціна 42 коп. на місяць

Програмні цілі: захист інтересів
скривджених, принижених, знедолених і
несправедливо ображених; надання

консультацій

Виявляйте, картайте, допомагайте -
ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди поділяє позиції
авторів публікацій; залишає за собою
право редагувати та скорочувати
тексти, змінювати заголовки.
Відповідальність за достовірність
фактів, цитат, власних назв та інших
відомостей несуть автори публікацій.
Листування з читачами - тільки на
сторінках газети.

У разі переддруку посилення на
“Вісник малозахищених” обов'язкове

Адреса редакції:
вул. Набережна, 7, м. Нетішин,
Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua

Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській
обласній філії УСБ м. Острог, МФО 333012,
Код ЗКПО 22764531

Газета друкується у
БАТ “Рівненська друкарня”
вул. Київська, 10, м. Рівне, 33027
e-mail: druk@rivne.com
Тираж: 1500 Зам. №242